

פרק כל גדול

שבין השבותות כי אותו היום היה שבת. ואעפ"י שלא נזכר איז מהמלכות שעשה באותו יום, מכל מקום הויל וסיבת השגגה הייתה אי ידיעתו באותו יום הוא שבת, הרי די בידיעה זו כדי לחלק את ההצלם של החטא ולהחשיב את השבותות לשגגות נפרדות, וכל שבת היא שגגה בפני עצמה מהחייבת קרבן בפני עצמה.

אך מאידך, הוא אינו חייב חטא על כל מלאה ומלאכה בנפרד, משום שכולן שגגה אחת הן. שהרי לא שגג במלאות, אלא יודע שהן אסורות, ורק בידיעת يوم השבת הוא שגג. ולכן, כל שבת הרי שגגה אחת.

[רש"י]. ולදעת תוס' הרי הכלל של "ימים שבינתיים הוי ידיעה לחלק" אינו משומש בבודאי נזכר בהם מיום השבת, אלא גזירת הכתוב היא, שבאופן שיוודע עיקר שבת הוי כל שבת שגגה נפרדת⁽¹⁾.

ג. הידוע שהוא הוא שבת ועשה מלאות הרבה בשבותות הרבה, שלא ידע שמלאות אלו אסורות, ועשאם כמה פעמים בכמה שבותות — חייב על כל אב מלאכה סח-א
ומלאכה קרבן חטא. שכל אב מלאכה הוא שגגة נפרדת. כיוון ששגגו היה בכך שלא ידע שהיא אסורה בשבת.

וכתיב שיש ליתן טעם למצורא: משום ששכחת שבת זו אינה תלואה בשכחת שבת אחרת, שאפשר שידע מזו והשניה תיעלם ממנו, ולכן כל שבת חלוקה לעצמה.

מתרניתין:

כל גדול אמרו בשבת, לגבי מספר קרבנות החטא, שהיכבים בהם על אופנים שונים של חילול שבת בשוגג.

ובגמרה יבואր מדוע נקטה המשנה לשון "כל גדול".

א. כל השוכב עיקר שבת, סבורי שאין בכלל מצוות שבת בתורה, ועשה מלאות הרבה, אפילו מאכotas מלאות שונות, בשבותות הרבה, הרי לכשיזודע לו שחטא — אינו חייב אלא חטא אחת על כל השבותות והמלאות שעשה בהם. לפי שהכל נחשב לשגגה אחת, והוא: אי ידיעתו את מצוות השבת!

ב. היודע עיקר שבת, שיש מצוות שבת בתורה ומכיר את המלאכות האסורות בה ועשה מלאות הרבה הרבה בשבותות הרבה, משומש שככל שבת שכח שהוא שבת, ולא נודע לו מהחטאו ביום החול שבאמצעו — חייב חטא אחת על כל שבת ושבת. לפי שהימים שבינתיים בין שבת לשבת הוי כאילו יש בהם "ידיעה", המחלוקת את ההעלם שלו לחזוב חטאות נפרדות.

שהרי אי אפשר שלא שמע בימות החול

1. ולא ניחא ליה לתוס' פירוש רש"י, משום דברענן לחילוק חטאות ידיעת חטא, כדכתיב "או הודיעו אליו חטאתו", דהיינו, שידע שחטא. והכא הרי לא נודע לו מהמלאות שעשה. והריטיב"א הסכים לתוס' דהוא גזירת הכתוב.